

Escola D'HÍPICA

Nora Vidal

Proves d'amistat

Estrella Polar

Nora Vidal

Estrella Polar

Estrella Polar
Collecció: Escola d'Hípica

© 2014, Nora Vidal
© Redacció de textos: Amèlia Mora
© Il·lustracions: Carla Manso
© d'aquesta edició: 2014, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

Disseny de collecció: Tamara Sánchez
Adaptació de la coberta i plec de color: Pilar Sola, Tamara Sánchez

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Primera edició: setembre del 2014

ISBN: 978-84-9057-510-9
Impressió: Reinbook
Dipòsit legal: B. 16.179-2014
Fotocomposició: Víctor Igual, s.l.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

Es pot saber què coi us passa?

—Què us sembla si demà a la tarda fem una excursió a la Cova de les Fades? Fa temps que no hi anem.

—Fona idea, Lua! Fedà difertit —va respondre l’Erin amb la boca plena de puré de patates. Quan se’l va empassar, es va girar cap a la Karen:— I a tu què et sembla, Karen?

—Ahà, molt interessant...

—I a tu, Sophie?

—Perfecte...

—Rita?

—Sí, sí, d’acord.

—En realitat, Lua, he canviat d’idea. Crec que prefereixo que demà anem a atracar un banc. Què n’opines, Karen?

—Que bé, oi?

—Sophie?

—Perfecte, perfecte...

—Rita?

—Segur que farà bon dia.

L'Erin va deixar la forquilla damunt la taula donant un cop. La Sophie, la Rita i la Karen van fer un bot i se'l van mirar, sorpreses.

—Sabia que no m'estàveu escoltant! —va cridar, indignat.

—Sí que t'escoltàvem.

—I tant.

—No és veritat. Fa dies que totes tres teniu el cap en una altra banda. Es pot saber què coi us passa?

La Rita, la Karen i la Sophie es van mirar i després van mirar l'Erin i la Lua, que les observaven fixament.

—Estic d'acord amb l'Erin. Sembleu amoïnades —va dir la Lua.

—Parleu! —va ordenar ell.

La Rita sentia una mica de vergonya. Era cert que feia dies que un assumpte la tenia capficada, però no era conscient que fos tan evident.

—Parleu d'una vegada! —va tornar a exigir l'Erin.

La Karen i la Sophie es miraven el plat del sopar, que gairebé no havien tocat. No semblaven gaire disposades a parlar. L'Erin i la Lua van mirar la Rita, que va sentir que se li encenien les galtes.

—Doncs... És que des del dia que vam ajudar el Pobret, no puc deixar de pensar que hi ha molts altres cavalls que poden necessitar ajuda —va confessar.

No feia gaire que els Pura Sang havien obligat el Michel, el periodista del poble més proper a Les Alzines, a cuidar millor el seu cavall. Ell va optar per demanar a l'escola que se'n fes càrrec, cosa que els va semblar genial. Des d'aquell dia, l'anaven a visitar cada dia. I com que el Michel mai no els va dir el nom del cavall, li van deixar el de Pobret.

—I! —va preguntar la Lua. S'havia adonat que hi havia alguna cosa més.

Aquesta era la part que feia més vergonya a la Rita, perquè li semblava que somiava desperta. Que la idea que tenia era impossible d'acomplir.

—I no puc deixar de pensar que estaria molt bé muntar un refugi per a cavalls que ho necessiten. Però és una idea absurda, així que oblideu-vos-en —va dir ràpidament.

Els altres Pura Sang se la van quedar mirant fixament. Ja feia temps que s'havien conegut en un curs d'equitació d'estiu i que havien decidit apuntar-se tots junts a Les Alzines, l'escola que dirigien els pares de la Lua. Eren amics de l'ànima i es passaven el dia junts, però tot i això hi havia vegades que la Rita no sabia què pensaven. Com en aquell moment.

—A mi em sembla una gran idea —va dir l'Erin de sobte.

—De debò? —va preguntar la Rita. Estava convençuda que li dirien que era una somiatruites.

La Lua, la Sophie i la Karen van assentir. Pensaven el mateix.

—De fet, aquí a Les Alzines hi ha molt d'espai. Potser hi cabria un refugi —va dir la Lua.

—Seria genial! —va exclamar la Sophie—. Per què no ho preguntem als teus pares?

—D'acord. Però esperem que acabin de sopar. Ja sabeu que no els agrada que els interrompem.

Els Pura Sang van acabar de sopar en silenci, sense apartar la vista del Robert i la Lisa Walter. Quan van veure que es menjaven l'últim tros de poma i que comença-

ven a recollir la taula, els cinc amics es van alçar de cop i van córrer cap a ells.

La Rita estava emocionada. I si la seva idea no fos tan impossible? Podrien ajudar tants cavalls... Però quan van explicar la proposta als pares de la Lua, tots dos van fer cara de dubte.

—És una idea molt bona, i és cert que a Les Alzines hi ha força lloc, però un projecte així no necessita espai i prou —va dir el Robert.

La Rita va mirar els seus amics. A què es referia? Però els altres Pura Sang feien cara de tenir els mateixos dubtes que ella. La Lisa se'n va adonar.

—Caldria construir des de zero les instal·lacions del refugi. A més a més, hauríem de contractar una persona que s'encarregués de la gestió: hauria de buscar els cavalls en estat de necessitat, organitzar el trasllat, les cures, el manteniment... Per fer tot això calen diners, i no els tenim —va explicar.

—Em sap greu, nois —va dir el Robert.

Els pares de la Lua els van desitjar bona nit i van marxar. Els Pura Sang els van observar allunyar-se en silenci.

La Lua es va girar cap a la Rita.

—Em sap greu.

—No passa res. Estic bé —va dir ella amb un somriure.

Però no era del tot cert i totes dues ho sabien. La Rita estava decebuda. Durant uns instants, li havia semblat que la seva idea podia fer-se realitat. Hauria estat tan bonic... Però aquell no era el seu dia, i li tocava dir adéu a un petit somni.

Preocupacions i concursos

Com que encara no tenien son, els Pura Sang es van asseure al costat d'un arbre. Ara que ja estaven en plena primavera, al vespre la temperatura era molt agradable.

—Jo ja he confessat. Ara us toca a vosaltres —va dir la Rita a la Karen i la Sophie.

La Karen va clavar els ulls a terra, com si la sorra i les pedres que tenia al davant fossin d'allò més interessants. La Sophie, en canvi, va arronsar les espatlles.

—Ni tan sols sé si tinc motius per estar amoïnada —es va limitar a dir.

—De què es tracta? —va preguntar la Lua per animar-la a seguir parlant.

—Els últims caps de setmana he trobat els meus pares molt estranys. Tinc la sensació que m'amaguen alguna cosa.

—Però què t’ho fa pensar?

—Doncs els he enxampat diverses vegades parlant en veu baixa, molt seriosos. I cada vegada que m’hi acosto, callen de cop o fan veure que estaven parlant del temps.

—És veritat, sembla una mica estrany —va dir l’Erin.

—No els has preguntat si passa alguna cosa? —va preguntar la Lua.

—Sí, però em van dir que m’imaginava coses i que me n’anés a jugar una estona!

—Segur que no deu ser res —va dir la Rita, procurant ser optimista.

—Això espero —va dir la Sophie amb un sospir, però no semblava gaire convençuda.

Després d’uns segons de silenci, tots van mirar la Karen. Quan se’n va adonar, la noia va arrufar les celles.

—Què passa, tinc micos a la cara?

—No, hi tens elefants —va contestar l’Erin.

—Molt graciós.

La van seguir mirant fixament, sense dir res més.

—Deixeu-me en pau, voleu?

Van seguir amb els ulls clavats en ella i la boca ben tancada. La Karen es va remoure, nerviosa.

—Que no em ve de gust parlar-ne!

Semblava que la tàctica funcionava, així que van seguir quiets i silenciosos com estàtues.

—Sou uns pesats! D'acord, us ho explicaré, però després no vull tornar a parlar-ne!

—Fet —va dir la Sophie mentre els altres assentien satisfets.

La Karen va agafar aire.

—Fa molts dies que no he rebut cap carta del François.

El François era un noi francès que havien conegut feia temps a Anglaterra, quan havien viatjat per participar en un torneig organitzat per l'escola La Ferradura. Era un romàntic sense remei a qui va meravellar el fort caràcter de la Karen. Al principi ella no havia volgut saber res d'ell, però al final havia decidit fer-li cas.

—Una carta? —va preguntar l'Erin, incrèdul.

—Sí, ens escrivim cartes.

—Com els avis? —es va burlar ell.

—Doncs sí, què passa? Ja coneixeu el François. La idea d'escriure'ns per correu li sembla més romàntica.

La Rita es va adonar que l'Erin obria la boca per tornar a burlar-se'n i es va afanyar a parlar per evitar-ho. En

aquell moment, la Karen no necessitava que es riguessin d'ella.

—Deu estar molt enfeinat i no ha tingut temps d'escriure.

—Ja ho vaig pensar, però li he enviat correus electrònics i missatges al mòbil i tampoc no em contesta.

—Això ja és més estrany —va admetre la Sophie.

—També pot ser perquè estigui molt enfeinat. Segur que d'aquí a poc t'escriurà, t'explicarà per què no et deia res i et semblarà una ximpleria haver-te amoïnat tant —va insistir la Rita, tot i que en el fons també li semblava estrany el silenci del François.

La Karen no va contestar, gens ni mica convençuda.

—Anem a dir bona nit als cavalls? —va proposar, desitjosa de canviar de tema.

Els va semblar molt bona idea. Es van aixecar i van dirigir-se als estables, on la Rita va desitjar bona nit al seu fidel Twister. La Karen al Silueta. La Lua a la Nata. L'Erin al Vegeta. I la Sophie a la Valenta, l'euga que l'escola li deixava perquè els seus pares no es podien permetre comprar i mantenir un cavall. També van passar a veure el Pobret, que des que era a Les Alzines semblava un altre

cavall: estava sempre de bon humor i li encantava tenir companyia, fos de persones o d'altres cavalls.

El dijous a la tarda, després de les avorridíssimes classes del professor Gilbert, els Pura Sang van anar d'excursió a la Cova de les Fades.

—Obriu bé els ulls, a veure si veiem una fada! —va dir la Sophie.

—Mireu, un unicorn! —va cridar l'Erin.

—ON!?

—Sophie, ets el que no hi ha —va dir l'Erin, petant-se de riure.

La Sophie va somriure i li va fer llengotes, però a la Rita li va semblar que estava una mica dolguda. Des que s'havia adonat que li agradava l'Erin estava una mica més sensible a les seves burles, tot i que intentava dissimular-ho.

La Sophie no era l'única que patia per amor. Quan van tornar a Les Alzines, van anar cap a les cavallerisses a netejar i raspallar els seus cavalls. A l'entrar, la Rita es va trobar de cara amb el Graysson, el germà gran de la Lua. L'estómac li va fer un bot i... va ensopegar!